

HITLEROVO UCHVÁCENÍ MOCI A SUDETONEMECKÉ HNUTÍ ZA SJEDNOCENÍ

Ernst Nittner

Sudetoněmecké sjednocení může být posuzováno jen s přihlédnutím k předpokladům národnostních sporů v Podunajské monarchii sahajících až do 19. století a — pro dobu po roce 1918 — k národnostně zabarvené státoporní ideologii první Československé republiky. Také velkoněmecká myšlenka sahá až do roku 1848.

Sudetoněmecký problém jako otázka práva na sebeurčení a státní spoluodpovědnost je starší než nacionální socialismus a Hitlerovo kancléřství. Vedení K. Henleinova hromadného hnutí stálo až do roku 1935/36 ideologicky daleko od Hitlerova nacionálního socialismu a bylo loajální vůči státu. Ortodoxní Hitlerovi stoupenci tvořili mezi sudetskými Němci bezvýznamnou menšinu. Teprve později vedly posílení moci, zdánlivé úspěchy, jakož i propaganda a agitace nacionálně socialistického státu ke změně duchovní orientace ve vedení strany a k rozšíření masové jednotné psychózy v národnostní skupině.

Až v posledních letech před „Mnichovem“ vedly usmířovací politika západních mocností, připojení Rakouska k Německu a nedostatek konstruktivního českého příspěvku politickým a psychickým nátlakem k vnější jednotě, která mohla být použita i bez ideologické shody ve smyslu Hitlerovy agrese.